

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
7. juli 2017

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-5/16	Republikken Polen mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union Påstande: — Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse (EU) 2015/1814 om oprettelse og anvendelse af en markedsstabilitetsreserve i forbindelse med Unionens ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner og om ændring af direktiv 2003/ 87/EF (1) annulleres. — Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Energi-, Forsynings-, og Klimaministeriet Energistyrelsen	Mundtlig forhandling	11.07.17
Forenede sager C-316/16 og C-424/16	B m.fl. (tidligere Vomero) Sag C-316/16, B, vedrører: Er det på forhånd udelukket, at idømmelsen og den efterfølgende fuldbyrdelse af en fængselsstraf kan føre til, at den tætte integration af en unionsborger, der indrejste i værtsmedlemsstaten i en alder af tre år, kan anses for afbrudt, således at der ikke foreligger et uafbrudt ophold i ti år som omhandlet i artikel 28, stk. 3, litra a), i direktiv 2004/38 1 , og at der derfor ikke skal ydes beskyttelse mod udsendelse i henhold til artikel 28, stk. 3, litra a), i direktiv 2004/38, når unionsborgeren efter indrejsen i en alder af tre år har tilbragt hele sit liv i den pågældende værtsmedlemsstat, ikke længere har nogen tilknytning til den medlemsstat, hvor han er statsborger, og lovovertrædelsen, der har ført til idømmelse og fuldbyrdelse af en fængselsstraf, først er blevet begået	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Mundtlig forhandling	17.07.17

	<p>efter 20 års ophold? Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende: Skal den fængselsstraf, der er blevet idømt for den lovovertrædelse, der er anledning til udsendelsen, lades ude af betragtning ved bedømmelsen af spørgsmålet om, hvorvidt fuldbyrdelsen af en fængselsstraf fører til, at den tætte integration afbrydes? Såfremt spørgsmål 1 og 2 besvares benægtende: Hvilke kriterier er afgørende for, om den pågældende unionsborger i et sådant tilfælde alligevel er omfattet af beskyttelsen mod udsendelse i henhold til artikel 28, stk. 3, litra a), i direktiv 2004/38? Såfremt spørgsmål 1 og 2 besvares benægtende: Findes der ufravigelige EU-retlige bestemmelser vedrørende fastsættelsen af det »tidspunkt, hvor spørgsmålet om udsendelse opstår«, og hvor der skal foretages en samlet vurdering af den pågældende unionborgers situation med henblik på at efterprøve, i hvilket omfang det forhold, at opholdet har været afbrudt i løbet af de ti år, der går forud for udsendelsen af den pågældende, afskærer denne fra den øgede beskyttelse?</p> <p>Sag C-424/16, Vomero vedrører: 1) Afhænger den særlige beskyttelse i henhold til artikel 28, stk. 3, litra a), [i direktiv 2004/38/EF] af retten til tidsbegrænset ophold som omhandlet i artikel 16 og artikel 28, stk. 2? Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, forelægges endvidere følgende spørgsmål med henblik på præjudiciel afgørelse: 2) Beregnes opholdsperioden i de ti forudgående år som omhandlet i artikel 28, stk. 3, litra a), som a) en almindelig kalenderperiode, der beregnes fra den relevante dato (her afgørelsen om udvisning), der omfatter eventuelle perioder med fravær eller fængsling, eller b) en potentielt afbrudt periode, der beregnes ved at regne tilbage fra den relevante dato og lægge perioder sammen, hvor den pågældende ikke var fraværende eller i fængsel, med henblik på eventuelt at nå frem til et samlet forudgående ophold på ti år? 3) Hvorledes er forholdet mellem vurderingen af, hvorvidt der har været ophold i ti år som omhandlet i artikel 28, stk. 3, litra a), og den samlede vurdering af forbindelse med hensyn til integration?</p>			
C-225/16	<p>Ouhrami</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal tilbagesendelsesdirektivets artikel 11, stk. 2, fortolkes således, at den her omhandlede periode på fem år beregnes a. fra det tidspunkt, hvor indrejseforbuddet (eller med tilbagevirkende kraft: den hermed ligestillede erklæring om, at udlændingen er uønsket) blev udstedt, eller b. fra den dato, hvor den pågældende – kort sagt – faktisk har forladt EU-medlemsstaternes område, eller c. fra et andet tidspunkt? 2. Skal tilbagesendelsesdirektivets 11, stk. 2, under hensyntagen til anvendelse af overgangsreglerne fortolkes således, at denne bestemmelse indebærer, at afgørelser, der er truffet, før dette direktiv trådte i</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	<p>Dom</p>	<p>26.07.17</p>

	<p>kraft, og hvis retsvirkning er, at adressaten i de ti følgende år skal opholde sig uden for Nederlandene, og at indrejseforbuddet, som kan anfægtes ad rettens vej, er fastsat ud fra alle relevante omstændigheder i det konkrete tilfælde, ikke længere har retsvirkning, såfremt varigheden af denne forpligtelse på det tidspunkt, da dette direktiv skulle være gennemført, eller på [org. s. 24] det tidspunkt, da det konstateres, at afgørelsens adressat opholdt sig i Nederlandene, overskrider varigheden af den i denne bestemmelse omhandlede periode?</p>			
C-255/16	<p>Falbert (sag forelagt af Københavns Byret)</p> <p>Sagen vedrører: Er der tale om en forskrift, som skal notificeres i medfør af artikel 8, stk. 1, jf. artikel 1, stk. 1, nr. 2, nr. 5, og nr. 11, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 20. juli 1998 om ændring af direktiv 98/34/EF om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter, når følgende lægges til grund: a) der skal gennemføres en lov om ændring af en lov om visse spil, lotterier og væddemål, ved hvilken ændringslov der skal gennemføres en bestemmelse om straf bl.a. for den, der forsætligt eller groft uagtsomt "udbyder spil, lotterier eller væddemål her i landet uden at have bevilling efter § 1", og for den, der forsætligt eller groft uagtsomt "reklamerer for spil, lotterier eller væddemål, der ikke er omfattet af en bevilling efter § 1", og b) det fremgår af bemærkningerne til forslaget til ændringsloven, at det med de nævnte strafbestemmelser har været hensigten dels at præcisere eller indføre et forbud mod spil, som på internettet udbydes af udenlandske spilleselskaber, og som er rettet direkte mod det danske marked, dels at forbyde reklamering bl.a. for spil, der udbydes på internettet af udenlandske spilleselskaber, idet det af samme lovbemærkninger fremgår, at der efter de regler, der gjaldt før ændringerne ikke er tvivl om, at foranstaltning af spil er ulovligt, hvis et udenlandsk spilleselskab anvender salgskanaler, hvor spillet rent fysisk sælges inden for Danmarks grænser, men der er mere tvivl om, hvorvidt udenlandske spil, der retter sig mod danske spillere og rent fysisk er placeret uden for Danmark, også er omfattet af bestemmelsen, og der derfor er brug for at præcisere, at disse spil er omfattet. Videre fremgår det af bemærkningerne, at det foreslås at indføje et reklameforbud mod spil, lotterier og væddemål, som ikke har bevilling efter denne lov, og at ændringen er i overensstemmelse med det gældende forbud i hestevæddeløbslovens § 12, stk. 3, men er en præcisering af den gældende tips- og lottolovs § 10, stk. 4. Det fremgår videre af bemærkningerne, at forbudet skal sikre de spilleudbydere, der har en bevilling fra de danske myndigheder mod konkurrence fra selskaber, der ikke</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet Erhvervsministeriet Erhvervsstyrelsen</p>	GA	26.07.17

	har en sådan bevilling og dermed ikke lovligt kan udbyde eller formidle spil i Danmark.			
C-442/16	<p>Gusa</p> <p>1. Bevarer en unionsborger, som 1) er statsborger i en anden medlemsstat, 2) lovligt har opholdt sig i og arbejdet som selvstændig erhvervsdrivende i en værtsmedlemsstat i omkring fire år, 3) er ophørt med at arbejde eller med sin erhvervsaktivitet som følge af mangel på arbejde og 4) har tilmeldt sig arbejdsformidlingen som arbejdssøgende, sin status som selvstændig erhvervsdrivende i henhold til artikel 7, stk. 1, litra a), i direktiv 2004/38/EF enten i medfør af direktivets artikel 7, stk. 3, litra b), eller på anden måde? 2. Hvis ikke, bevarer han da sin ret til ophold i værtsmedlemsstaten uden at han opfylder kriterierne i artikel 7, stk. 1, litra b) eller c), i direktiv 2004/38/EF, eller er han kun beskyttet mod udsendelse i henhold til artikel 14, stk. 4, litra b), i direktiv 2004/38/EF? 3. Hvis ikke, er et afslag på ydelse til arbejdssøgende (som er en særlig, ikke-bidragspligtig kontantydelse i henhold til artikel 70 i forordning nr. 883/2004/EF) i forhold til en sådan person, fordi vedkommende ikke har kunnet dokumentere en ret til at opholde sig i værtsmedlemsstaten, forenelig med EU-retten, og navnlig artikel 4 i forordning nr. 883/2004/EF?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Beskæftigelsesministeriet	GA	26.07.17

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Processkridt	Dato
T-157/15	<p>Estland mod Kommissionen</p> <p>Påstande: Kommissionens gennemførelsesafgørelse C (2015) 53 af 16. januar 2015 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (1) annulleres, for så vidt som den vedrører Republikken Estland med et beløb på 691 746,53 EUR. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	12.07.17
C-60/15 P	<p>Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: Dom afsagt af Retten den 11. december 2014 i sag T-476/12 ophæves. Der gives medhold i den i første instans nedlagte påstand om ugyldighed, hvorved Kommissionens afgørelse af 17. januar 2013 (sag GESTDEM nr. 3273/2012) erklæres ugyldig.</p>	Miljøstyrelsen	Dom	13.07.17
C-433/15	<p>Europa-Kommissionen mod Den Italienske Republik</p> <p>Påstande: — a) Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser, som den er</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	13.07.17

	<p>pålagt ved de relevante bestemmelser i EU-retten for de pågældende produktionsår, og nærmere bestemt i henhold til artikel 1 og 2 i forordning (EF) nr. 3950/1992 (1), artikel 4 i forordning (EF) nr. 1788/2003 (2), artikel 79, 80 og 83 i forordning (EF) 1234/2007 (3), samt hvad angår Kommissionens gennemførelsesbestemmelser, artikel 7 i forordning (EF) 536/1993 (4), artikel 11, stk. 1 og 2, i forordning (EF) nr. 1392/2001 (5), og endelig artikel 15 og 17 i forordning (EF) nr. 595/2004 (6), idet den har undladt at sikre, at den skyldige tillægsafgift for overskudsproduktionen i Italien i forhold til størrelsen af den nationale kvote fra det første produktionsår, hvor tillægsafgiften reelt blev pålagt i Italien (1995/1996), til det sidste produktionsår, hvor der i Italien blev foretaget overproduktion (2008/2009), rent faktisk blev opkrævet fra de enkelte producenter, der havde bidraget til hver produktionsoverskridelse, samt betalt i rette tid efter meddelelse om det skyldige beløb af køberen eller producenten i tilfælde af direkte salg, eller når de ikke blev betalt i rette tid, registreret og eventuelt krævet betalt af disse købere eller producenter.</p> <p>— b) Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>			
C-651/15 P	<p>Vecco m.fl. mod Europa- Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: —Appellen fremmes til realitetsbehandling og appellerne gives medhold.—Rettens dom i sag T-360/13 ophæves.—Der træffes afgørelse om realiteten vedrørende appellanternes påstand om annullation eller sagen hjemvises til Retten til afgørelse om realiteten vedrørende påstanden om annullation.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	13.07.17
C-89/16	<p>Szoja</p> <p>1) Kan artikel 13, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, sammenholdt med retten til sociale sikringsydelse og sociale fordele, som fastlagt i artikel 34, stk. 1 og 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, under de i hovedsagen omhandlede omstændigheder, fortolkes uden at tage højde for uddybningen i artikel 14 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger og dermed uden at kunne anvende proceduren i den nævnte forordnings artikel 16, således at arbejdstidens korte varighed [org. s. 2] eller arbejdstagerens begrænsede løn ikke påvirker fastlæggelsen af, hvilken national lovgivning der skal finde anvendelse i tilfælde af kumulation af lønnet beskæftigelse og selvstændig virksomhed, dvs. at den nævnte artikel 14 i gennemførelsesforordningen ikke finder anvendelse på fortolkningen af artikel 13, stk. 3, i grundforordningen? 2) Såfremt det første spørgsmål</p>	Udenrigsministeriet Beskæftigelsesministeriet	Dom	13.07.17

	<p>besvares benægtende, kan den nationale ret da i tilfælde af modstrid mellem to forordninger – dvs. grundforordningen og gennemførelsesforordningen, som i den foreliggende sag er henholdsvis Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger – i forbindelse med anvendelsen heraf vurdere forordningernes bestemmelser på grundlag af deres forrang, dvs. deres rang i EU-rettens hierarki? 3) Kan den fortolkning af grundforordningens bestemmelser, som Den Administrative Kommission har anlagt i medfør af grundforordningens artikel 72, opfattes som en bindende fortolkning fra en EU-institution, som den nationale ret ikke kan fravige, hvilket således hindrer forelæggelse af præjudicielle spørgsmål, eller udgør den alene en af de mulige fortolkninger af EU-retten, som den nationale ret skal vurdere som et af de elementer, hvorpå afgørelsen baseres?</p>			
C-129/16	<p>Türkevei Tejtermelő Kft.</p> <p>1. Er artikel 191 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og bestemmelserne i direktiv 2004/35/EF om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader til hinder for en national lovgivning, der går videre end princippet om, at forureneren betaler, idet den tillader den administrerende myndighed for miljøbeskyttelse specifikt at pålægge ejeren ansvaret for afhjælpning af miljøskaden, uden at det er nødvendigt først at påvise en årsagssammenhæng mellem den pågældendes (handels-selskabets) adfærd og forureningen? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, og såfremt det, i betragtning af at der er tale om luftforurening, ikke er nødvendigt at afhjælpe miljøskaden, er det da berettiget at pålægge en luftkvalitetsbeskyttelsesbøde under påberåbelse af medlemsstaternes strengere lovgivning som fastsat i artikel 16 i direktiv 2004/35/EF og artikel 193 TEUF, eller kan denne strengere lovgivning heller ikke føre til pålæggelse af en bøde, der udelukkende sanktionerer ejeren, som ikke er ansvarlig for forureningen?</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	13.07.17
C-193/16	<p>E</p> <p>Sagen vedrører: Udgør appellanten, som er idømt 12 års fængsel for gentagne seksualforbrydelser mod mindreårige, en reel og umiddelbar trussel for den offentlige sikkerhed i henhold til bestemmelserne i artikel 27[, stk. 1 og 2,] i direktiv 2004/38/EF, når der henses til, at han sidder i fængsel, og at han har afsonet seks år, hvorfor der resterer adskillige år, inden han kan blive løsladt?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	13.07.17
C-194/16	<p>Bolagsopplysningen et Ilsjan</p> <p>1. Skal artikel 7, nr. 2), i Europa-Parlamentets og</p>	Justitsministeriet	GA	13.07.17

	<p>Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område fortolkes således, at en person, hvis rettigheder er blevet krænket ved offentliggørelse af urigtige oplysninger om vedkommende på internettet og gennem manglende fjernelse af kommentarer om vedkommende, kan anlægge sag med påstand om berigtigelse af de urigtige oplysninger og fjernelse af de kommentarer, som krænker vedkommendes rettigheder, ved retterne i enhver medlemsstat, på hvis område de på internettet offentliggjorte oplysninger er eller var, for så vidt angår den i denne medlemsstat opståede skade? 2. Skal artikel 7, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område fortolkes således, at en juridisk person, hvis rettigheder [org. s. 2] hævdes at være blevet krænket ved offentliggørelse af urigtige oplysninger om vedkommende på internettet og ved undladelse af at fjerne kommentarer herom, kan anlægge sag med påstand om berigtigelse af oplysningerne, forpligtelse til at fjerne kommentarerne og erstatning for det økonomiske tab, der er lidt ved offentliggørelse af de urigtige oplysninger om vedkommende på internettet, for så vidt angår det samlede tab, som den pågældende juridiske person har lidt, gældende ved retterne i den stat, hvori centrum for denne persons interesser ligger? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 7, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område fortolkes således, at – det må antages, at centrum for en juridisk persons interesser og dermed det sted, hvor den pågældende juridiske persons tab er lidt, ligger i den medlemsstat, hvor den har sit hjemsted, eller– der ved fastsættelsen af det sted, hvor den juridiske person har centrum for sine interesser og dermed det sted, hvor dens tab er lidt, skal tages hensyn til samtlige forhold, såsom den juridiske persons hjemsted og forretningssted, dens kunders hjemsted og den måde, hvorpå forretningerne indgås?</p>			
C-341/16	<p>Hanssen Beleggingen Omfatter begrebet »sager om registrering eller gyldighed af [...] varemærker« som omhandlet i artikel 22, nr. 4), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område også en sag anlagt mod den i Benelux-varemærkeregistret registrerede formelle indehaver af et Beneluxvaremærke med påstand om, at sagsøgte over for Benelux-varemærkekontoret skal afgive erklæring om, at</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	13.07.17

	sagsøgte ikke har ret til det pågældende varemærke og giver afkald på sin registrering som indehaver af varemærket?			
C-354/16	<p>Kleinsteuher</p> <p>1.a) Skal de relevante EU-retlige bestemmelser, navnlig § 4, nr. 1) og 2), i rammeaftalen om deltidsarbejde, der er vedlagt som bilag til direktiv 97/81 om rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde, der er indgået af Unice, CEEP og EFS, som ændret ved direktiv 98/23, samt artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv, sammenholdt med Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv, fortolkes således, at de er til hinder for national lovgivning eller praksis, der for så vidt angår beregning af størrelsen af en erhvervstilknyttet pensionsordning sonderer mellem arbejdsindkomst under bidragsberegningensgrænsen for den lovbestemte pensionsforsikring og arbejdsindkomst over bidragsberegningensgrænsen (såkaldt »tvedelt pensionsberegning-formel«), og som herved ikke behandler indkomst fra deltidsbeskæftigelse således, at der først foretages en beregning af indkomsten ved en tilsvarende fuldtidsbeskæftigelse, på grundlag af hvilken der foretages en beregning af, hvilken del af denne der ligger henholdsvis over og under idragsberegningensgrænsen, hvorefter dette forhold overføres på den lavere indkomst fra deltidsbeskæftigelsen? Såfremt spørgsmål 1. a) besvares benægtende: b) Skal de relevante EU-retlige bestemmelser, navnlig § 4, nr. 1) og 2), i rammeaftalen om deltidsarbejde, der er vedlagt som bilag til direktiv 97/81 om rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde, der er indgået af Unice, CEEP og EFS, som ændret ved direktiv 98/23, samt artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv, sammenholdt med Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv, fortolkes således, at de er til hinder for national lovgivning eller praksis, der for så vidt angår beregning af størrelsen af en erhvervstilknyttet pensionsordning sonderer mellem arbejdsindkomst under bidragsberegningensgrænsen for den lovbestemte pensionsforsikring, og arbejdsindkomst over bidragsberegningensgrænsen (såkaldt »tvedelt pensionsberegning-formel«), og hvorved der for så vidt angår en arbejdstager, der dels har været fuldtidsbeskæftiget, dels deltidsbeskæftiget, ikke benyttes en periodeopdelt tilgang (f.eks. enkelte</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	13.07.17

	<p>kalenderår), men hvorefter der beregnes en fælles beskæftigelsesgrad for hele ansættelsesforholdet og først lader den tvedelte pensionsberegningssformel finde anvendelse på den gennemsnitsløn, der herved fremkommer? 2.Skal de relevante EU-retlige bestemmelser, navnlig forbuddet mod forskelsbehandling på grund af alder i artikel 21 i den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som konkret har fundet udtryk i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv, særligt artikel 1, 2 og 6, fortolkes således, at de er til hinder for national lovgivning eller praksis angående en erhvervstilknyttet pensionsordning, der størrelsesmæssigt afhænger af forholdet mellem anciennitet ved ansættelsesforholdets begyndelse og opnåelse af den legale pensionsalder i henhold til den lovbestemte pensionsforsikring (pro rata-beregning i henhold til pro rata temporis-princippet), og i hvilken forbindelse der fastsættes et loft over det antal tjenesteår, der kan medregnes, hvilket bevirker, at arbejdstagere, som optjente deres anciennitet i en ung alder, opnår en lavere arbejdsmarkedspension end medarbejdere, der optjente deres anciennitet i en højere alder, uanset at begge medarbejdere har samme anciennitet?</p>			
C-368/16	<p>Assens Havn (sag forelagt af Højesteret)</p> <p>Sagen vedrører: Skal artikel 13, nr. 5, jf. artikel 14, nr. 2, litra a, i Domsforordningen (Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område) fortolkes således, at en skadelidt, der efter national ret har hjemmel til at anlægge sag direkte mod skadevolders forsikringsselskab, er bundet af en aftale om værneting, som forsikringsgiver og forsikringstager gyldigt har indgået efter Domsforordningens artikel 13, nr. 5, jf. artikel 14, nr. 2, litra a?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	Dom	13.07.17
C-213/15 P	<p>Patrick Breyer mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: Den appellerede dom ophæves. Der træffes endelig afgørelse i sagen, og søgsmålet forkastes. Sagsøgeren i første instans tilpligtes at betale sagens omkostninger</p>	Udenrigsministeriet	Dom	18.07.17
C-143/16	<p>Abercrombie & Fitch Italia</p> <p>1. Den Europæiske Unions domstol forelægges i henhold til artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde følgende præjudicielle spørgsmål: Er den nationale bestemmelse i artikel 34 i lovdekret nr. 276/2003, hvorefter vikarkontrakt under alle omstændigheder kan indgås med henblik på arbejdsydelser udført af personer under 25 år, i strid med princippet om forbud mod forskelsbehandling på grund af alder i direktiv 2000/78 og Den Europæiske Unions charter</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	19.07.17

	om grundlæggende rettigheder (artikel 21, stk. 1)?			
C-265/16	<p>VCAST</p> <p>a) Er en national lovgivning, som forbyder en erhvervsdrivende til privatpersoner at udbyde såkaldte cloud computing-tjenester til fjernstyret videooptagelse med henblik på privatkopiering af ophavsretligt beskyttede værker, via den erhvervsdrivendes aktive medvirken i forbindelse med optagelse og uden rettighedshaverens samtykke, forenelig med fællesskabsretten – og i særdeleshed artikel 5, stk. 2, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet (og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8.6.2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked og traktaten)? b) Er en national lovgivning, hvorefter en erhvervsdrivende til privatpersoner kan udbyde såkaldte cloud computing-tjenester til fjernstyret videooptagelse med henblik på privatkopiering af ophavsretligt beskyttede værker, selv om dette indebærer en aktiv medvirken fra den erhvervsdrivende side i forbindelse med optagelse, herunder også uden rettighedshaverens samtykke, mod en fast kompensation til rettighedshaveren, idet den erhvervsdrivende i det væsentlige omfattes af en tvangslicensordning, forenelig med EU-retten – og i særdeleshed artikel 5, stk. 2, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet (og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8.6.2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked og traktaten)?</p>	Kulturministeriet	GA	19.07.17
T-742/15 P	<p>DD mod FRA (appel)</p> <p>Påstande: — Personalerettens dom af 8. oktober 2015 i de forenede sager F-106/13 og F-25/14 ophæves delvist. — Følgelig: — annulleres de to afgørelser truffet af FRA (om at pålægge appellanten en irrettesættelse og om at bringe hans ansættelseskontrakt til ophør), ikke kun af processuelle grunde, men ligeledes på grundlag af de øvrige anbringender, der er anført under proceduren i første instans. — tilkendes appellanten en passende erstatning for den lidte ikke-økonomiske skade, som blev forvoldt ved den administrative undersøgelses samt irrettesættelsens åbenbare ulovlighed og uretmæssige karakter. Denne ikkeøkonomiske skade er efter ret og billighed opgjort til 15 000 EUR. — tilkendes appellanten en passende erstatning for den lidte ikke-økonomiske skade, som blev forvoldt ved den ulovlige procedure med henblik på og afgørelse om at bringe ansættelseskontrakten til ophør. Denne</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	19.07.17

	ikkeøkonomiske skade er efter ret og billighed opgjort til 50 000 EUR. — FRA tilpligtes at betale sagens omkostninger.			
C-187/16	Europa-Kommissionen mod Republikken Østrig Påstande: 1) Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 49 og 56 TEUF, henholdsvis artikel 4, sammenholdt med artikel 11-37 i direktiv 92/50/EØF (1) og artikel 14, 20 og 23-55 i direktiv 2004/18/EF (2), for så vidt som — den har tildelt tjenesteydelseskontrakter vedrørende fremstilling af visse dokumenter, såsom pas med chips, nødpas, opholdstilladelser, identitetskort, pyrotekniske tilladelser, kørekort i kreditkortformat og registreringsattester i kreditkortformat under og over de i direktiv 92/50/EØF og direktiv 2004/18/EF gældende tærskler i perioden før og efter gennemførelsen af direktiv 2004/18/EF direkte til Österreichische Staatsdruckerei GmbH, og — den har opretholdt nationale bestemmelser, navnlig § 2, stk. 3, i forbundslov om ændring af Österreichische Staatsdruckereis retsforhold, som forpligter de ordregivende myndigheder til udelukkende at tildele disse tjenesteydelseskontrakter udelukkende til Österreichische Staatsdruckerei GmbH. 2) Republikken Østrig tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Miljø- og Fødevareministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	20.07.17
C-201/16	Shiri 1.) Skal bestemmelserne vedrørende retten til effektive retsmidler i forbindelse med afgørelser vedrørende overførsler i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, navnlig artikel 27, stk. 1, på baggrund af 19. betragtning fortolkes således, at en asylansøger kan gøre gældende, at ansvaret overgår til den anmodende medlemsstat på grund af udløbet af overførselsfristen på seks måneder (artikel 29, stk. 1, i forordning nr. 604/2013)? Såfremt første spørgsmål besvares bekræftende: 2.) Overgår ansvaret i henhold til artikel 29, stk. 2, første punktum, i forordning nr. 604/2013 alene med udløbet af overførselsfristen, eller kræver en ansvarsovergang på grund af fristens udløb også, at den ansvarlige medlemsstat afviser pligten til at overtage eller tilbagetage den pågældende person?	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	20.07.17
C-256/16	Deichmann Er Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/223 af 17. februar 2016 om fastlæggelse af en procedure for vurdering af en række anmodninger om markedsøkonomisk behandling og individuel behandling fra eksporterende producenter i Kina og Vietnam og om gennemførelse af Domstolens dom i	Erhvervsstyrelsen SKAT	GA	20.07.17

	de forenede sager C-659/13 og C-34/14 gyldig?			
C-357/16	<p>Gelvora</p> <p>1. Er retsforholdet mellem et selskab, der har erhvervet rettigheder til en gæld i henhold til en aftale om overdragelse af krav, og en fysisk person, hvis gældsbyrde er opstået i henhold til en forbrugerkreditaftale, omfattet af anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa- Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004, når selskabet foretager gældsinddrivelseshandlinger? 2. Såfremt svaret på spørgsmål 1 er bekræftende, omfatter udtrykket »produkt« i direktivets artikel 2, litra c), da handlinger foretaget i forbindelse med udøvelsen af rettigheder til gæld, der er erhvervet i henhold til aftalen om overdragelse af krav, i sammenhæng med gældsinddrivelse hos en fysisk person, hvis gældsbyrde er opstået i henhold til en forbrugerkreditaftale indgået med den oprindelige kreditor? 3. Er retsforholdet mellem et selskab, der har erhvervet rettigheder til en gæld i henhold til en aftale om overdragelse af krav, og en fysisk person, hvis gældsbyrde er opstået i henhold til en forbrugerkreditaftale, og hvilken gældsbyrde allerede er blevet fastslået ved en endelig retsafgørelse og overgivet til fogeden med henblik på fuldbyrdelse, omfattet af direktivets anvendelsesområde, når selskabet foretager parallelle gældsinddrivelseshandlinger? 4. Såfremt svaret på spørgsmål 3 er bekræftende, omfatter udtrykket »produkt« i direktivets artikel 2, litra c), da handlinger foretaget i forbindelse med udøvelsen af rettigheder til gæld, der er erhvervet i henhold til aftalen om overdragelse af krav, i sammenhæng med gældsinddrivelse hos en fysisk person, hvis gældsbyrde er opstået i henhold til en forbrugerkreditaftale indgået med den oprindelige kreditor og er blevet fastslået ved en endelig retsafgørelse og overgivet til fogeden med henblik på fuldbyrdelse?</p>	Forbrugerombudsmanden	Dom	20.07.17
C-393/16	<p>Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne</p> <p>1) Skal artikel 118m, stk. 2, litra a), nr. ii), i forordning (EF) nr. 1234/2007 samt artikel 103, stk. 2, litra a), nr. ii), i forordning (EU) nr. 1308/2013 fortolkes således, at deres anvendelsesområde også omfatter tilfælde, hvor den beskyttede oprindelsesbetegnelse anvendes som del af en betegnelse for en fødevare, som ikke svarer til produktspecifikationerne, og som er tilsat en ingrediens, som svarer til produktspecifikationerne? 2) Såfremt første spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 118m,</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	20.07.17

	<p>stk. 2, litra a), nr. ii), i forordning (EF) nr. 1234/2007 samt artikel 103, stk. 2, litra a), nr. ii), i forordning (EU) nr. 1308/2013 fortolkes således, at benyttelse af en beskyttet oprindelsesbetegnelse som del af en betegnelse for en fødevare, som ikke svarer til produktspecifikationerne, og som er tilsat en ingrediens, som svarer til produktspecifikationerne, udgør en udnyttelse af oprindelsesbetegnelsens omdømme, hvis betegnelsen for fødevareren svarer til den sædvanlige betegnelse i den relevante kundekreds, og ingrediensen er tilsat i en mængde, som er tilstrækkelig til at give produktet en væsentlig egenskab? 3) Skal artikel 118m, stk. 2, litra b), i forordning (EF) nr. 1234/2007 samt artikel 103, stk. 2, litra b), i forordning (EU) nr. 1308/2013 fortolkes således, at anvendelse af en beskyttet oprindelsesbetegnelse under de i andet spørgsmål beskrevne omstændigheder udgør en uretmæssig anvendelse, efterligning eller antydning? 4) Skal artikel 118m, stk. 2, litra c), i forordning (EF) nr. 1234/2007 samt artikel 103, stk. 2, litra c), i forordning (EU) nr. 1308/2013 fortolkes således, at de kun finder anvendelse på falske eller vildledende betegnelser, som i den relevante kundekreds kan give et fejlagtigt indtryk af produktets geografiske oprindelse?</p>			
C-416/16	<p>Piscarreta Ricardo</p> <p>1) Finder artikel 1 i Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001, navnlig dennes [stk. 1,] litra b), anvendelse i en situation som i den foreliggende sag, hvor en kommunal virksomhed (hvis eneste aktionær er kommunen) opløses i henhold til en afgørelse truffet af en kommunes udøvende organ, idet virksomhedens aktiviteter overføres dels til kommunen, dels til en anden kommunal virksomhed (hvis virksomhedsformål blev ændret med henblik herpå, og som også ejes af kommunen alene), dvs. kan det antages, at der under sådanne omstændigheder har fundet en overførsel sted af en virksomhed eller bedrift som omhandlet i det nævnte direktiv? 2) Er en arbejdstager, der ikke faktisk udøver sin funktion (navnlig henset til, at den pågældende har orlov), omfattet af begrebet »arbejdstager« som omhandlet i artikel 2, stk. 1, litra d), i direktiv 2001/23, og overgår rettighederne og forpligtelserne i henhold til ansættelseskontrakten dermed til erhververen som omhandlet i det nævnte direktivs artikel 3, stk. 1? 3) Er det foreneligt med EU-retten at fastsætte begrænsninger for overførslen af arbejdstagere, navnlig for så vidt angår ansættelsesforholdets karakter eller dets varighed, i forbindelse med overførsel af en virksomhed eller bedrift, navnlig dem, der er omfattet af artikel 62, stk. 5, 6 og 11, i RJAEL [retlig ordning for lokale virksomheders aktivitet og lokale myndigheders kapitalandele]?</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	20.07.17
C-434/16	<p>Nowak</p> <p>1 Kan oplysninger, der er nedskrevet/givet som svar</p>	Justitsministeriet Miljø- og	GA	20.07.17

	af en deltager i forbindelse med en faglig prøve, være personoplysninger som omhandlet i direktiv 95/46/EF? 2 Hvis svaret på det første spørgsmål er, at alle eller nogle af sådanne oplysninger kan være personoplysninger som omhandlet i direktivet, hvilke faktorer er da relevante for at afgøre, om en sådan besvarelse i givet tilfælde er personoplysninger, og hvilken vægt bør sådanne faktorer tillægges?	Fødevareministeriet		
T-143/15	Spanien mod Europa-Kommissionen Delvis annullation af Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 16. januar 2015 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), for så vidt som herfra udelukkes: 1. den støtte, der er modtaget af Spanien til regionen Andalusien med et beløb på i alt 3 586 250,48 EUR plus 1 866 977,31 EUR (afkoblet direkte støtte) i regnskabsårene 2009 og 2010. 2. de udgifter, som Kongeriget Spanien har afholdt med hensyn til regionen Castilla og León med et beløb på 2 123 619,66 EUR (1 479,90 euros + 978 849,95 EUR + 12 597,37 EUR + 1 720,85 EUR + 1 096 710,18 EUR + 32 261,41 EUR) med hensyn til begrebet »naturbetingede ulemper« og »landbrugsmiljøvenlige foranstaltninger« i regnskabsårene 2010 og 2011, og Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	20.07.17
A-1/15	UDTAELSE 1/15 Spørgsmålet vedrører foreneligheden med traktaterne af den påtænkte aftale mellem Den Europæiske Union og Canada om overførsel og behandling af passagerlisteoplysninger, og navnlig følgende spørgsmål: Er den påtænkte aftale forenelig med traktatens bestemmelser (artikel 16 i TEUF) og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (artikel 7 og 8 samt artikel 52, stk. 1), for så vidt angår individets ret til beskyttelse af personoplysninger? Er artikel 82, stk. 1, litra d), og artikel 87, stk. 2, litra a), i TEUF den rette hjemmel for Rådets retsakt om indgåelse af den påtænkte aftale, eller skal denne retsakt have artikel 16 i TEUF som retsgrundlag?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	Udtalelse	26.07.17
C-599/14 P	Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) mod Rådet for Den Europæiske Union (appel) Påstande: Den appellerede dom ophæves. Domstolen træffer endelig afgørelse vedrørende de spørgsmål, der er genstand for denne appel, og appellanten frifindes. Sagsøgeren i de forenede sager T-208/11 og T-508/11 tilpligtes at betale Rådet for Den Europæiske Unions omkostninger i forbindelse med den sag og den foreliggende appelsag	Udenrigsministeriet	Dom	26.07.17
C-79/15 P	Hamas mod Rådet (appel) Retten dom i sag T-400/10 annulleres. Domstolen	Udenrigsministeriet	Dom	26.07.17

	træffer endelig afgørelse vedrørende de spørgsmål, som er genstand for denne appel og sagsøgeren i sag T-400/10 tilpligtes at betale de af Rådet afholdte omkostninger i første instans og i forbindelse med denne appel.			
C-389/15	Application – European Commission against Council of the European Union The annulment of the decision of the Council of 7 May 2015 authorising the opening of negotiations on a revised Lisbon Agreement on Appellations of Origin and Geographical Indications as regards matters falling within the competence of the European Union.	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Erhvervsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet Patent- og varemærkestyrelsen	GA	26.07.17
C-518/15	Matzak – Skal artikel 17, stk. 3, litra c), nr. iii), i direktiv 2002/88 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden fortolkes således, at den giver medlemsstaterne ret til at udelukke visse kategorier af brandmænd ansat af det offentlige brandvæsen fra alle bestemmelserne til gennemførelse af dette direktiv i national ret, herunder de bestemmelser, hvorved arbejdstid og hviletid defineres? – For så vidt som direktiv 2002/88 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden ikke indeholder minimumsstandarder, skal det da fortolkes således, at det ikke er til hinder for, at den nationale lovgiver opretholder eller vedtager en bredere definition af arbejdstid? – Henset til artikel 153, stk. 5, TEUF og målene med direktiv 2002/88 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden, skal dette direktivs artikel 2, for så vidt som det definerer de vigtigste begreber, der anvendes i direktivet, bl.a. arbejdstid og hviletid, da fortolkes således, at det ikke finder anvendelse på begrebet arbejdstid, der gør det muligt at fastsætte lønnen i forbindelse med tilkaldevagt? – Udgør direktiv 2002/88 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden en hindring for, at tilkaldevagt betragtes som arbejdstid, når de krav, der stilles til arbejdstageren i denne vagtperiode (f.eks. forpligtelsen til at reagere på arbejdsgiverens opkald inden for en frist på 8 minutter), selv om den udføres i arbejdstagerens hjem, i betydeligt omfang begrænser dennes mulighed for at udføre andre aktiviteter?	Beskæftigelsesministeriet	GA	26.07.17
C-643/15	Den Slovakiske Republik mod Rådet for Den Europæiske Union Påstande: — Rådets afgørelse (EU) 2015/1601 af 22. september 2015 om midlertidige foranstaltninger til fordel for Italien og Grækenland på området international beskyttelse (1) annulleres. — Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Udenrigsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	26.07.17
C-647/15	Ungarn mod Rådet for Den Europæiske Union Påstande: — Rådets afgørelse (EU) 2015/1601 af 22. december 2015 om midlertidige foranstaltninger til	Udenrigsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	26.07.17

	fordel for Italien og Grækenland på området international beskyttelse (1) (herefter »den anfægtede afgørelse») annulleres. — Subsidiært: den anfægtede afgørelse annulleres for så vidt, som den vedrører Ungarn. — Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.			
C-670/15	Šalplachta Kræver en fysisk persons ret til effektiv domstolsadgang i grænseoverskridende tvister som omhandlet i artikel 1 og 2 i Rådets direktiv 2003/8/EF af 27. januar 2003 om forbedret adgang til domstolene i grænseoverskridende tvister gennem fastsættelse af fælles mindsteregler for retshjælp i forbindelse med tvister af denne art, at den retshjælp, som ydes af Forbundsrepublikken Tyskland, omfatter ansøgerens udlæg til oversættelse af erklæringen og bilagene til ansøgningen om retshjælp, når ansøgeren samtidig med sagsanlægget søger om retshjælp ved den ret, hvor sagen føres, og som også har kompetence som modtagende myndighed som omhandlet i direktivets artikel 13, stk. 1, litra b), og ansøgeren selv har fået udfærdiget oversættelsen?	Justitsministeriet	Dom	26.07.17
C-696/15 P	Den Tjekkiske Republik mod Kommissionen (appel) Påstande: — Den appellerede dom ophæves. — Forordning nr. 885/2013 (1) og forordning nr. 886/2013 (2) annulleres i deres helhed. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger. Subsidiært: — Den appellerede dom ophæves. — Artikel 3, stk. 1, artikel 8 og artikel 9, stk. 1, litra a), i forordning nr. 885/2013 og artikel 5, stk. 1, artikel 9 og artikel 10, stk. 1 litra a), i forordning nr. 886/2013 annulleres. — Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Udenrigsministeriet	Dom	26.07.17
C-175/16	Hälvä e.a. Skal artikel 17, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden fortolkes således, at dens anvendelsesområde kan omfatte et arbejde som det ovenfor beskrevne i et børnehus, hvori arbejdstageren fungerer som afløser for erstatningsforældre til børn, der er i det offentlige varetægt, på erstatningsforældrenes fridage, i disse perioder bor sammen med [org. s. 21] børnene under familielignende forhold og i disse perioder selvstændigt sørger for børnenes og familiens behov på samme måde, som forældre generelt gør?	Beskæftigelsesministeriet	Dom	26.07.17
Forenede sager C-196/16 og C-197/16	Comune di Corridonia m.fl. Sagen vedrører: Henset til bestemmelserne i artikel 191 TEUF og artikel 2 i direktiv 2011/92/EU, kan iværksættelse af en screening med henblik på afgørelsen af, om der skal foretages en vurdering af indvirkningerne på miljøet (og en eventuel gennemførelse af en sådan undersøgelse) efter anlægget er blevet opført, anses for forenelig med	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	26.07.17

	EU-retten, når en national retsinstant har annulleret tilladelsen med henvisning til, at projektet ikke har været genstand for en screening med henblik på afgørelsen af, om der skulle foretages en vurdering af indvirkningerne på miljøet, idet [org. s. 16] bestemmelser i national ret, der var i strid med EU-retten, fastslog, at det var uforholdende at foretage en sådan screening?			
C-226/16	Eni e.a. – Skal artikel 8, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 994/2010 af 20. oktober 2010 fortolkes således, at den er til hinder for, at en medlemsstat pålægger naturgasleverandører yderligere forpligtelser ved at lade kunder, der ikke er nævnt i samme forordnings artikel 2, stk. 1, være omfattet af »de beskyttede kunder«, hvis forbrug bidrager til at definere rækkevidden af den lagringspligt, der har til formål at sikre kontinuiteten i forsyningen? – Skal artikel 8, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 994/2010 af 20. oktober 2010 fortolkes således, at den er til hinder for, at en medlemsstat pålægger naturgasleverandører krav vedrørende den lagrede gasmængde, udtrækningskapaciteten og den lagringskapacitet, der er erhvervet for de rettigheder, der svarer til størrelsen af det lager, der skal holdes på denne medlemsstats område, når det i denne bestemmelse samtidig foreskrives, at ministeren i forbindelse med vurderingen af en leverandørs lagringskapacitet skal tage hensyn til de andre reguleringsinstrumenter, som den pågældende råder over?	Energistyrelsen	GA	26.07.17
C-230/16	Coty Germany 1) Kan selektive distributionssystemer, som er rettet mod salg af luksus og prestigevarer, og som primært tjener til at sikre varenes »image af luksus«, udgøre et konkurrenceelement, som er foreneligt med artikel 101, stk. 1, TEUF? 2) Hvis første spørgsmål besvares bekræftende: Kan det udgøre et konkurrenceelement, som er foreneligt med artikel 101, stk. 1, TEUF, hvis medlemmer af et selektivt distributionssystem, der opererer i detailledet, generelt forbydes at involvere eksterne virksomheder i forbindelse med internetsalg på en måde, som er synlig udefra, uden at det er afgørende, om producentens legitime kvalitetskrav tilsidesættes i det konkrete tilfælde? 3) Skal artikel 4, litra b), i forordning (EU) nr. 330/2010 fortolkes således, at et forbud mod at involvere eksterne virksomheder i forbindelse med internetsalg på en måde, som er synlig udefra, som pålægges medlemmerne af et selektivt distributionssystem, der opererer i detailledet, udgør en tilsigtet begrænsning af detailhandlerens kundegruppe? 4) Skal artikel 4, litra c), i forordning (EU) nr. 330/2010 fortolkes således, at et forbud mod at involvere eksterne virksomheder i forbindelse med internetsalg på en måde, som er synlig udefra, som pålægges medlemmerne af et selektivt distributionssystem, der	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	26.07.17

	opererer i detailleret, udgør en tilsigtet begrænsning af passivt salg til slutbrugere?			
C-277/16	<p>Polkomtel</p> <p>1. Skal artikel 13 sammenholdt med artikel 8, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/19/EF af 7. marts 2002 om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter (adgangsdirektivet) (EUT L 108, s. 7) i den oprindelige affattelse fortolkes således, at de nationale tilsynsmyndigheder, når de pålægger en udbyder med stærk markedsposition forpligtelser vedrørende omkostningsbaserede priser, for at fremme effektiviteten og skabe holdbar konkurrence har beføjelse til at fastsætte prisen for de tjenesteydelser, der er omfattet af denne forpligtelse, på et niveau, der er lavere end de omkostninger, som udbyderen har afholdt i forbindelse med tjenesteydelsen, som er verificeret af de nationale tilsynsmyndigheder, og som anerkendes at have en årsagssammenhæng med denne tjenesteydelse? 2. Skal artikel 13, stk. 3, sammenholdt med artikel 8, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/19/EF af 7. marts 2002 om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter (adgangsdirektivet) (EUT L 108, s. 7) i den oprindelige affattelse sammenholdt med artikel 16 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at de nationale tilsynsmyndigheder har beføjelse til at pålægge udbyderen, som er forpligtet til at fastsætte omkostningsbaserede priser, en forpligtelse til at fastsætte priserne årligt ud fra de seneste omkostningsdata og forelægge den på denne måde fastsatte pris samt omkostningsbegrundelsen for de nationale tilsynsmyndigheder til verificering, før prisen introduceres på markedet? 3. Skal artikel 13, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/19/EF af 7. marts 2002 om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter (adgangsdirektivet) (EUT L 108, s. 7) i den oprindelige affattelse sammenholdt med artikel 16 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at de nationale tilsynsmyndigheder kun kan forlange, at en udbyder, som er forpligtet til at udbyde omkostningsbaserede priser, skal tilpasse prisen, hvis udbyderen i første omgang selvstændigt har fastsat prisen og er begyndt at anvende den, eller således, at tilsynsmyndighederne også er berettiget til dette, hvis udbyderen ganske vist anvender den pris, som de nationale tilsynsmyndigheder tidligere har fastsat, men det fremgår af omkostningsbegrundelsen for den næste indberetningsperiode, at den pris, som de nationale tilsynsmyndigheder tidligere har fastsat, overstiger udbyderens omkostninger?</p>	Erhvervsstyrelsen	GA	26.07.17
C-358/16	<p>UBS et Alain Hondequin, Holzem, et consorts</p> <p>1. Dækker den undtagelse, der gælder for »tilfælde,</p>	Justitsministeriet	GA	26.07.17

	<p>der er omfattet af straffelovgivningen«, som findes såvel sidst i artikel 54, stk. 1, i Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter, om ændring af Rådets direktiv 85/611/EØF og 93/6/EØF samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 93/22/EØF som først i dette direktivs artikel 54, stk. 3, navnlig på baggrund af artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»chartret«), som fastslår princippet om god forvaltning, en situation, som i henhold til national lovgivning er omfattet af en administrativ sanktion, men som med henblik på den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (»EMRK«) anses for at henhøre under straffelovgivningen, såsom den i hovedsagen omhandlede sanktion, som er pålagt af den nationale regulerende myndighed – den nationale tilsynsmyndighed – og som består i at pålægge et medlem af det nationale advokatsamfund at ophøre med at udøve et hverv som medlem af ledelsen eller noget andet hverv, som er underlagt et krav om godkendelse, i en enhed, som er underlagt den pågældende myndigheds tilsyn, og pålægge den pågældende at træde tilbage fra alle sådanne hverv snarest muligt? 2. For så vidt som den førnævnte administrative sanktion, der betragtes som sådan i national ret, henhører under en administrativ procedure, i hvilket omfang er den forpligtelse til at opretholde tavshedspligten, som en national tilsynsmyndighed kan påberåbe sig i henhold til artikel 54 i direktiv 2004/39/EF, da betinget af kravene vedrørende retfærdig rettergang, herunder adgang til effektive retsmidler, således som de følger af chartrets artikel 47, set i forhold til de parallelle krav, som følger af EMRK's artikel 6 og 13 om retfærdig rettergang og adgang til effektive retsmidler, samt de garantier, som er fastslået i chartrets artikel 48, navnlig med henblik på aktindsigt for den person, som er blevet pålagt den administrative sanktion, i alle sagens akter hos den myndighed, der har pålagt den administrative sanktion, og som samtidig er den nationale tilsynsmyndighed, med henblik på at forsvare de interesser og borgerlige rettigheder, som tilkommer den person, som er blevet pålagt sanktionen?</p>			
--	---	--	--	--